

עמ"י 22896/06/17 - היועץ המשפטי לממשלה נגד כריסטוף קוהרן

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"י 22896-06-17 היועץ המשפטי לממשלה נ' קוהרן(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני
העורר
כבוד השופטת עירית כהן
היועץ המשפטי לממשלה
ע"י ב"כ עוה"ד אביעד אליה ותום כהן
מפרקליטות המדינה - המחלקה לעניינים בינלאומיים
נגד
המשיב
כריסטוף קוהרן (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד דוד פאל וליה פלוס

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת מ' בנקי) מיום 6.6.17 שניתנה במסגרת מ"י 11748-06-17, בגדרה התקבלה בקשת העורר להאריך את מעצרו של המשיב בהתאם לסעיף 7 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954, והמעצר הוארך למשך 13 יום.
2. העורר ביקש להאריך את המעצר למשך 20 יום, על בסיס הוראת סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה, והערר הוגש על כך שהמעצר לא הוארך למלוא התקופה שהתבקשה.
3. בעניינו של המשיב טרם הוגשה בקשת הסגרה, והבקשה למעצרו נסמכת על פניית שגרירות גרמניה אל העורר לעצור את המשיב לצורך הסגרתו לגרמניה על מנת להעמידו לדין באשמת ביצוע עבירות הונאה חמורות.
4. יצוין כבר עתה כי עוד בטרם הוגשה הבקשה למעצר לקראת הליך הסגרה נעצר המשיב ביום 18.5.17 לצרכי חקירה במסגרת מ"י (שלום ת"א) 41225-05-17, שלא מכוח חוק ההסגרה, ומעצרו הוארך מעת לעת עד אשר ביום 5.6.17 החליט בית משפט השלום בתל אביב שלא להאריך עוד את מעצרו. באותו יום נעצר המשיב בהחלטת קצין משטרה לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה.
5. סעיף 6 לחוק ההסגרה קובע כי:

"היועץ המשפטי לממשלת ישראל או בא-כוחו, או קצין-משטרה בדרגת סגן ניצב ומעלה, רשאים לצוות בכתב על מעצר מבוקש לפני הגשת העתירה, וכן על מעצר אדם שיש יסוד להניח שהוא בר-הסגרה וכי תוגש בקשה להסגירו ונראה למצווה, כי המעצר דרוש להבטחת ההסגרה."

6. סעיף 7 לחוק קובע כי:

"(א) מי שנעצר לפי סעיף 6 יובא תוך 48 שעות לפני שופט של בית-משפט שלום לשם

קבלת צו מעצר עליו ואולם אם הוגשה עתירה לפי סעיף 3 בתוך התקופה האמורה, יובא העצור לפני שופט של בית המשפט המחוזי.

(ב) תוקפו של צו לפי סעיף קטן (א) לא יעלה על עשרים ימים; ואולם רשאי בית משפט שלום להתיר ולחזור ולהתיר את ההחזקה במעצר לתקופות נוספות מעבר לעשרים ימים אם ביקש זאת היועץ המשפטי לממשלה על יסוד נסיבות המעכבות הגשת עתירה לפי סעיף 3.

(ג) תקופות המעצר לפי סעיפים 6 ו-7 יחד לא יעלו על שישים ימים; ואולם אם הודיע היועץ המשפטי לממשלה, לאחר שהמדינה המבקשת הגישה בקשת הסגרה לגבי המבוקש העצור, כי יש לכאורה מקום להגיש עתירה כאמור בסעיף 3, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה נוספת שלא תעלה על עשרה ימים."

7. בית המשפט קמא קבע כי התנאים למתן צו לפי סעיף 7 לחוק מתקיימים - יש יסוד להניח כי המשיב בר הסגרה, יש יסוד להניח כי תוגש בקשה להסגירו והמעצר דרוש להבטחת ההסגרה (ראו בש"פ 8283/08 בראשי נ' מדינת ישראל (6.10.2008)). בנסיבות אלה נקבע כי יש מקום לעצור את המשיב. על קביעות אלה לא הוגש ערר.

8. יחד עם זאת קבע בית המשפט קמא כי "מאחר וניכר כי שיתוף הפעולה בין רשויות החקירה בישראל לרשויות החקירה בגרמניה נעשה מזה זמן מה, ולאור התקופה בה שהה המשיב במעצר במסגרת חקירתו בארץ, יש מקום לקצר את משך הזמן המבוקש על ידי המבקשת ועל המבקשת להאיץ את קידום ההליכים מול רשויות התביעה בגרמניה". לאור קביעות אלה לא נענה בית המשפט קמא לבקשה במלואה, אלא הורה, כאמור, על מעצרו של המשיב למשך 13 יום.

9. לטענת העורר, תכליתו של המעצר הזמני היא לאפשר למדינה המבקשת די זמן על מנת להכין את בקשת ההסגרה, ומדובר בהליך מורכב הדורש מעורבות של דרגים בכירים וחייב לצאת אל הפועל תוך עמידה בדרישות דיפלומטיות, פרוצדורליות ומהותיות דקדקניות ומפורטות.

אמנת ההסגרה האירופית מקנה למדינות תקופה של 40 יום של מעצר זמני לפני הגשת בקשת הסגרה בניגוד לחוק הישראלי, הקובע תקופה ראשונית של עד 20 יום ותקופה כוללת של עד 60 יום.

ציפויותיהן של כלל המדינות החתומות על האמנה הן כי במקרה בו מוגשת בקשה למעצר זמני לצורך הליכי הסגרה יינתן למדינה המבקשת מלוא פרק הזמן העומד לרשותה על פי האמנה. אי מתן אפשרות לגרמניה לנצל את מלוא תקופת הזמן הקבועה בחוק ההסגרה ובאמנה מהווה פגיעה ממשית בהסתמכות של גרמניה על האמנה.

10. לטענת העורר, קיצור תקופת המעצר פוגע במחויבות מדינת ישראל לאמנת ההסגרה האירופית וביציבות קשרי ההסגרה השגרתיים של ישראל עם מדינות האמנה, ובמקרה זה גרמניה.

העורר טוען כי ההנחיה של בית המשפט קמא להאיץ את הליכי ההסגרה בגרמניה בטעות יסודה, והציפיה מהעורר להתערב בהתנהלותן של רשויות מדינה זרה בעניין זה חורגת מהמקובל ופוגעת ביציבות ההליך ובמידת הביטחון שמדינת ישראל אמורה להקנות למדינה המבקשת. העורר מציין כי במקרים הפוכים זוכה מדינת ישראל למלוא 40 הימים שמקנה האמנה כדבר שבשגרה וזעזוע ההתנהלות השגרתיים בעניין זה מצד מדינת ישראל יהיה בגדר הפרת מחויבות בינלאומית וסטייה מהנהוג הקיים עד היום באופן הדדי.

11. בכל הנוגע לתקופת החקירה שקדמה להליך ההסגרה טוען העורר כי המעצר במסגרת החקירה הישראלית אינו קשור לחקירה שהתנהלה ועודנה מתנהלת בגרמניה נגד המשיב. רשויות החקירה בישראל לא פעלו "כידן הארוכה" של רשויות גרמניה ולא קיבלו לידיהן ראיות שנאספו על ידי רשויות החקירה בגרמניה, ועל בית המשפט קמא היה לבחון את עניינו של המשיב תוך התעלמות מתקופת מעצרו במסגרת החקירה שהתנהלה נגדו על ידי משטרת ישראל.

12. ב"כ המשיב תומך בהחלטת בית המשפט קמא. לטענתו, יש צורך לבצע מעקב שיפוטי אחר התנהלותה של גרמניה. התיק נגד המשיב עדיין לא בשלב של חשד סביר, המשיב לא נחקר על החשדות נגדו וספק אם יהיה בסיס לבקשת הסגרה, שכן אין הסגרה לצורך חקירה. לאחר התקופה של 13 יום יהיה על העורר להראות התקדמות, ראיות שיתקבלו ושיחות עם הפרקליטות בגרמניה שיבהירו אם החשדות נגד העורר עדיין רלבנטיים.

עוד לטענת ב"כ המשיב, אין להתעלם מהתקופה בה היה המשיב עצור לפני הגשת הבקשה למעצר זמני לפי חוק ההסגרה. מעצרו של המשיב הוארך שוב ושוב על בסיס אותם חשדות ועל בסיס הצהרות של ב"כ המדינה על המתנה למשלחת גרמנית שתבוא ותסייע בחקירת החשדות, ולא ניתן היום לבוא ולומר שאין קשר בין הדברים ולהתחיל את מניין הימים מההתחלה.

לטענת ב"כ המשיב המחוקק הסמיך את בית המשפט לקבוע תקופה שקצרה מ-20 יום ולאזן בין הפגיעה באדם שנמצא במעצר חודש ימים ובין השיקולים של הרמוניה בין המדינות.

דין

13. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ובהחלטת בית המשפט קמא ושמעתי את טיעוני הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל.

14. סעיף 7 לחוק ההסגרה קובע כי תקופת המעצר תהיה עד 20 ימים.

15. כפי שטוען, ובצדק, ב"כ המשיב, לבית המשפט שיקול דעת בנוגע לאורך התקופה.

16. עם זאת, הפסיקה עמדה על כך שבהליך המעצר לצורך הסגרה יש לקחת בחשבון את מחויבותה של מדינת ישראל לשותף פעולה עם המדינות עמן חתמה על אמנות הסגרה. כפי שנפסק בבש"פ 7269/14 גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה (9.11.2014):

"בראש המאפיינים הייחודיים להליך ההסגרה מצויה המחויבות הבינלאומית של ישראל לשותף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגרה. כיבוד הסכמים אלה הוא חלק הכרחי במאבק הגלובאלי נגד הפשיעה, וכבר הובהר בבית משפט זה כי במקרים מסוימים המחויבות הבינלאומית והצורך להגשימה יובילו להטיית האיזון שבין הזכות לחירות לבין ההגנה על שלום הציבור ותקינות ההליך המשפטי לטובת האחרונים."

17. על אופי השיקולים ועל מערכת היחסים בין המדינות ניתן ללמוד מההחלטה שניתנה בבש"פ 9336/01 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו(2) 289 (2001) בנוגע להארכת המעצר הנוספת על פי הוראת סעיף 7(ב) לחוק ההסגרה בשל נסיבות המעכבות הגשת עתירה.

השאלה אשר עמדה בפני בית המשפט היא האם יש לפרש את הדיבור "נסיבות המעכבות הגשת עתירה" בצמצום, לפי שיטת היועץ המשפטי לממשלה, או בהרחבה, לפי שיטת העוררים, על רקע שינוי בנקודת האיזון בין

המעצר לבין החירות ממעצר. בסיכום ההחלטה נקבע כי:

"השינוי בנקודת האיזון בין המעצר לבין החירות ממעצר, שעליו עמדת, משנה גם את דרך קריאתו של הדיבור "נסיבות המעכבות הגשת עתירה". אין להבינו עוד כמתייחס אך ורק לנסיבות המעכבות את היועץ המשפטי אלא כמתייחס גם לנסיבות אחרות. אכן, לפי אמנות ההסגרה שמדינת ישראל צד להן אין המדינה המבקשת חייבת לפרט את מהלכיה לפני רשויות מדינת ישראל ולהסבירם; אולם, אין הדבר פוטר את היועץ המשפטי מלעשות כמיטב יכולתו כדי לתת לבית המשפט הסבר מינימלי כלשהו לעיכוב מצידה של המדינה המבקשת בהגשת בקשת ההסגרה. לענין זה די שיבקש מידע מאת רשויות המדינה המבקשת, ללא חקירה ודרישה מיוחדת, ודי שיביא אותו לפני בית המשפט; או אפילו רק תאור של הרקע ושל הנסיבות הכלליות שיש בהם כדי להסביר את העיכוב או כדי להעלות השערה סבירה המסבירה אותו, אם לא ניתן לו מידע מספיק" (בש"פ 9336/01 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו(2) 289 (2001)).

18. בית המשפט קמא ביסס את החלטתו על שיתוף הפעולה בין ישראל וגרמניה שהחל עוד בשלב המעצר ועל ההנחה שניתן להאיץ את קידום ההליכים מול גרמניה.

מטיעוני העורר, כמו גם מההחלטה בעניין **כהן** עולה כי הפיקוח של בית המשפט על הגשת בקשת ההסגרה הנו מינימלי, ודאי שבשלב זה של הארכת מעצר ראשונה, והאפשרות להאיץ ולקדם את ההליכים בגרמניה לא מתיישבת עם האמנה ועם אופי היחסים בין המדינות, גם אם היא אפשרית.

19. אשר לתקופה בה שהה המשיב במעצר קודם להגשת הבקשה להורות על מעצרו לצורכי הסגרה, מדובר במעצר לצורך חקירה שנערכה על ידי משטרת ישראל ואין בתקופה זו כדי להשליך על התקופה הקבועה בחוק ההסגרה, אשר מטרתה לאפשר למדינה הזרה להגיש בקשת הסגרה.

20. אעיר כי אין מקום להידרש במסגרת החלטה זו לטענות המשיב שעניין טיב החשדות נגדו. כבר נפסק כי **"אין על בית המשפט, בשלב המוקדם של מעצר זמני, להידרש לשאלה, אם יש לאישום אחיזה בראיות, וגם אין ביכולתו לעשות כן על-פי תמצית העובדות שלפניו, כשבקשת ההסגרה טרם הוגשה לבית המשפט והחומר כולו אינו מצוי לפניו. כל שנדרש מן התביעה בשלב זה הוא להראות קיומו של יסוד להנחה, שהמבוקש הוא בר-הסגרה"** (ב"ש 500/86 פרידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מ(2) 797 (1986)). בית המשפט קמא קבע כי הוכח די הצורך היסוד שלפיו המשיב הוא בר הסגרה ועל קביעה זו לא הוגש ערר.

21. הערר מתקבל.

22. אני מאריכה את מעצרו של המשיב עד ליום 26.6.17.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ז, 15 יוני 2017, בהעדר הצדדים.